

Αισθάνομαι ὅτι ἀναγεννώμαι. — Βάλτερ Σκώτ.
 Ἀφήσατε νὰ ἐμβῇ τὸ φῶς. — Γκαίτ.
 Καλῶς — Οὐδελιγκτών.
 Ὁ ἔπαινον δοθῶμεν — Λαμενναί.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

* Ἐφημερίδες κατὰ τὸ 1848. Κατὰ τὸ 1848 Ἄγγλος τις ἠρίθμησης τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες τότε ἐξεδίδοντο εἰς τὰς διαφόρους τῆς σφαίρας χώρας. Εὖρε δὲ, ὅτι ἐξεδίδοντο 6 ἐν Ἀφρικῇ, 34 ἐν Αὐστραλίᾳ, 36 ἐν Αὐστρίᾳ, 75 ἐν Βελγίῳ, 51 ἐν Καναδᾷ, 54 ἐν Δανίᾳ, 375 ἐν Ἀγγλίᾳ, 489 ἐν Γαλλίᾳ, 9 ἐν Ἑλλάδι, 4 ἐν Ἀννοβέρῳ, 80 ἐν Ἰρλανδίᾳ, 70 ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβεγίᾳ, 49 ἐν Πολωνίᾳ, 20 ἐν Πορτογαλίᾳ, 168 ἐν Πρωσίᾳ, 154 ἐν Ῥωσίᾳ, 77 ἐν Σκωτίᾳ, 51 ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ 800 ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.

* Περὶ τοῦ ἀνθρώπου. — Κατὰ μέσον ὄρον ὁ μὲν μυελὸς τοῦ ἀνδρὸς ζυγίζει 3 $\frac{1}{2}$ λίτρας, ὁ δὲ τῆς γυναίκης 2 λίτρας καὶ $\frac{2}{3}$.

Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ σφυγμὸς ἔχει 180 παλμοὺς καθ' ἑκάστον λεπτόν· κατὰ τὴν νεότητα 80 καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας 60.

Ἡ μέση τοῦ αἵματος θερμότης εἶναι τοῦ μὲν ἀνθρώπου 92 βαθμῶν, τοῦ προβάτου 102 καὶ τῆς νύσσης 107.

Τὸ αἷμα 42 ἀνθρώπων ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ ἱκανὸν σίδηρον, ὥστε νὰ σφυρηλατήσῃ τις ἐξ αὐτοῦ τὴν ὕιν ἀρότρου 24 λιτρῶν βάρους.

* Περὶ τῶν ζώων. — Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἐλέφαντος εἶναι 200, 300 καὶ ἐνίοτε 400 ἐτῶν.

Νομίζεται, ὅτι ἡ ἀγρία νύσσα διατρέχει ἐν μιᾷ ὥρᾳ διάστημα 30 λευγῶν. Ἡ πτήσις τῆς χελιδόνος εἶναι ἔτι ταχύτερα· ἡ δὲ τῶν μυιῶν παρουσιάζει ταχύτητα 60 λευγῶν εἰς μίαν ὥραν.

* Γονιμότης τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ἰχθύων. Μία βασίλισσα μελισσῶν δύναται νὰ γεννήσῃ καθ' ἑκάστην ἐπὶ δύο μῆνας 200 ὄα, ἅτινα ἐκκολάπτονται εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν.

Μία μόνη μυῖα ἐκ τοῦ εἵδους τῶν εἰς τὰς οἰκίας εὐρισκομένων γεννᾷ εἰς μίαν ὥραν (τοῦ ἔτους) 20,000,000 ὄα.

Μία φωλεὰ σφηκῶν περιέχει συνήθως 15—16,000 κελλίων.

Ἐκάστη λίτρα πρινοκοκκίου περιέχει 70,000 ἐντόμων· ἐπεὶ δὲ καθ' ἑκάστον ἔτος εἰσάγονται ἐν Εὐρώπῃ 600—700,000 λιτρῶν πρινοκοκκίου, εἰσάγονται ἐπομένως 42—49,000,000,000 ἐντόμων.

Ὁ κυπρίνος, ἡ πέρκη γεννῶσι 50—200,000 ὄα· ἡ ἀρίγγα 20—30,000 τὸ σκαμβρίον 400—500,000· ὁ καλλαρίας (morue) 2—3,000,000· ὁ δὲ σκλομὸς γεννᾷ καθ' ἑκάστον ἔτος 8—10,000,000 ὄα.

* Χρῆσις τοῦ κοκκοφοίνικος. — Ὁ κοκκοφοίνιξ χρησιμεύει τοῖς Ἰνδοῖς εἰς κατασκευὴν ἄρτου, σῖνου, ὕδατος, βράκιου, ὄζους γάλακτος, ἐλαίου, μέλιτος καὶ σακχαρώσεως.

Τοῖς παρέχει ἐκ τῶν φύλλων, τῶν κλάδων καὶ τῶν ἰνῶν αὐτοῦ βελόνας, νῆμα, ἐνδύματα, ἀγγεῖα, κάνιστρα, χάρτην καὶ ὑφάσματα.

Ω.

ΠΟΛΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ. (1)

Ἐν ἀντίτυπον τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκαίου, ἔκδοσις Ἑνετίας τοῦ ἔτους 1474, ἐπωλήθη διὰ τὸ σπάνιον 2260 λίρας στερλίνας. Τὸ ἐλεφαντοκόλλητον σκαμνίον τὸ δοθέν παρὰ τῆς πόλεως Λουβέκης εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουστάβον Βάσαν ἠγοράσθη ἐπὶ δημοπρασίας τῷ 1823, 58,000 φλωρίνια, ἥτοι περίπου 120,000 φράγκα. Ἐν βιβλίον φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ Σακσεπέρου καὶ ἀνήκον ποτὲ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον, ἐτιμῆθη 120 λίρας στερλίνας. Τῷ 1816 ὁ Λόρδος Σατέσβουρις ἔδωκε δι' ἑνα ὀδόντα τοῦ Νεύτωνος 730 λίρας στερλίνας, τουτέστι 16,550 φράγκα, καὶ ἐσφῆκωσεν αὐτὸν ἐν τῇ σφενδόνῃ τοῦ δακτυλιδίου του. Ὅτε ἔγεινεν ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἀβαιλάρδου καὶ τῆς Ἐλουησίας ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις νεκροταφείου (α'), λέγεται ὅτι εἰς Ἄγγλος προσέφερεν 100,000 φράγκα, δι' ἑνα ὀδόντα τῆς Ἐλουησίας. Ἐν ἔτει 1820 τὸ κρανίον

(1) Βλέπε καὶ τὰ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πολύτιμα κειμήλια» ἐν σελ. 568 Τ. Α'. Χρυσάλλιδος.

(α'). Διαδόχτοι εἶναι οἱ ἔρωτες τοῦ Ἀβαιλάρδου, τοῦ μεγαλοφυοῦς τούτου φιλοσόφου καὶ θεολόγου τοῦ Μεσαίωνος, καὶ τῆς μαθητρίας αὐτοῦ Ἐλουησίας, ἡ καταδρομὴ αὐτῶν, ὁ μοναχικὸς βίος των, καὶ ἡ ἐκ τοῦ μοναστηρίου πλήρης περιπαθοῦς ποιήσεως ἀλληλογραφία τῶν δύο ἐραστῶν ἡ συζύγων. Ἐκ τούτου καὶ ὁ Ρουσσὸς ἐπέγραψε τὸ μυθιστόρημά του

Νέαν Ἐλουησίαν La nouvelle Eloise.

τοῦ φιλοσόφου Καρτεσιού ἡγοράσθη παρά τινος εἰς τὴν μετρίαν τιμὴν 99 φράγκων. Μία παλαιὰ καὶ ἐφθαρμένη φενάκη τοῦ φιλοσόφου Καντίου εὑρεν ἀγοραστὴν εἰς 200 φράγκα· τῇ δὲ 1822 μία ἄλλη φενάκη τοῦ Στερνίου (συγγραφέως Ἀγγλου) δημοπρατηθεῖσα κατεκυρώθη, μετὰ πολλὴν καὶ ἐνθερμον διαμάχην τῶν ἀγοραστῶν, εἰς τὴν τιμὴν 200 γουίνεων, δηλαδὴ 5340 φράγκων. Κάποιος Φραγκίσκος Βουρδέττος ἡγόρασεν ἀντὶ 12,750 φράγκων δύο κονδυλία δι' ὧν ὑπεγράφη ἡ ἐν Ἀμιανῶ (Amiens) συνόμολογηθεῖσα συνθήκη τῇ 27 Μαρτίου 1801. Μία δὲ εἰκὼν τοῦ περιφήμου Ἰσπανοῦ Ζωγράφου Μυρίλλου παριστῶσα τὴν Θεοτόκον, καὶ ἐκτεθειμένη νῦν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, ἡγοράσθη κατὰ τὴν πώλησιν τῆς πινακοθήκης τοῦ στρατάρχου Σούλτ, φράγκα 500 χιλιάδας, ἤμισυ ἑκατομμύριον!

Ἑλληνικὴ τοῦ Θιέρσου καταγωγή.

Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ Σενιέροι, Ἀνδρέας ὁ Λυρικός ποιητής, καὶ Ἰωσήφ ὁ τραγωδιοποιός, ἐγεννήθησαν ἐκ μητρὸς Ἑλληνίδος, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐνυμφεύθη πρόξενος ὢν τῆς Γαλλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ολίγοι ὅμως γινώσκουσιν ὅτι καὶ ὁ ἐνδοξος πολιτικός καὶ ἱστοριογράφος Θιέρσος φέρεται αἷμα ἑλληνικὸν εἰς τὰς φλέβας του. Ἴδου τί περὶ τούτου λέγει ὁ Κ. Ἐρρίκος Λατούχιος (H. de Latuche) ὁ πρῶτος ἐκδότης τὰ ποιήματα τοῦ Ἀνδρέου Σενιέρου, καὶ καταστήσας γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην τὸν τέως ἄγνωστον ποιητήν. «Sa mère était une Grecque dont l'esprit et la beauté sont célèbres. Elle était propre soeur de la grand mère de M. Thiers. Ce dernier est donc, à la mode de Bretagne, neveu d'André Chenier.» Ἦτοι· «ἡ μήτηρ αὐτοῦ (τοῦ Ἀνδρέου Σενιέρου) ἦτον Ἕλληνις περίφημος διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καλλονὴν της, αὐταδέλφη τῆς μάμμης τοῦ Κ. Θιέρσου· εἶναι ἄρα οὗτος, κατὰ τὴν γενεαλογικὴν μέθοδον τῆς ἐν Γαλλίᾳ Βρετανίας, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀνδρέου.»

Ὡστε ἂν οἱ ποιηταὶ τῆς νέας Ἑλλάδος συγγενέωσι μετὰ τῶν ἀδελφῶν Σενιέρων, δύνανται καὶ οἱ διπλωμάται ἡμῶν νὰ καυχῶνται ἐπὶ τῇ μετὰ τοῦ Κυρίου Θιέρσου, ἂν καὶ ὀλίγον τι πλέον μακρυνῇ, συγγένειά των.

I. K.



ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἥτις ἐλύτρωσε τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐφθασεν. Ἐφθασε καὶ πάντες λησμονοῦντες τὰ πάθη καὶ τὰς ἐριδας ἀσπάζονται ἀλλήλους καὶ ἀφ' ὧν τῶν στομάτων μία φωνὴ ἀντηχεῖ «Χριστὸς Ἀνέστη.»

Χριστὸς Ἀνέστη νέοι γέροι καὶ κόραις,
Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι ἐτοιμαστῆτε
Μέσα σταῖς ἐκκλησίαις ταῖς δαφνοφόραις
Με τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζεχτῆτε
Ἀνοίξετε ἀγκαλιὰς εἰρηνοφόραις
Ὅμπροστὰ στοὺς Ἁγίους καὶ φιληθῆτε.
Φιληθῆτε γλυκὰ χεῖλη με χεῖλη,
Πέστε Χριστὸς Ἀνέστη ἐχθροὶ καὶ φίλοι (1).

Καὶ ἀληθῶς ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς Λαμπρᾶς εἶναι ἡ ἐπισημοτέρη ἐορτὴ διὰ τὸν Χριστιανὸν, διότι κατ' αὐτὴν βλέπει τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Πλάστου, πέμψαντος τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν ὅπως ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ σταυροῦ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ σταυρὸς ὅστις μέχρι τοῦ Χριστοῦ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀτιμώσεως ἐγενεν ἔκτοτε τὸ σύμβολον τῆς αἰωνίου παρηγορίας, καὶ ἀπεκατέστη ἡ σημασία, τὸ λάβαρον ὡς εἶπειν, ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρώπινου γένους· διότι ἀφοῦ χρησιμεύει ὡς κόσμημα τῶν παρθένων, καὶ παράσημον τῶν πολεμιστῶν, συνάγει τοὺς τελευταίους μας στεναγμούς καὶ ἐπὶ τέλους καλύπτει τοὺς τάρους μας.

Ἐνταῦθα ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα ἐτελέσθη κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. Τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν Μητρόπολιν ἀνέβη εἰς τὸ κατασκευασθὲν θεωρεῖον. Τότε ὁ μητροπολίτης ἐξεφώνησε τὸ Χριστὸς ἀνέστη καὶ εὐθὺς τὰ πυροβόλα ἀντεπεκρίθησαν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, αἱ δὲ βοκέται, τὰ Βεγγαλικά καὶ τὰ ἀνημένα κηρία διεσπαρμένα εἰς ἅπασαν τὴν πλκ-

(1) Σολωμοῦ ἡ ἡμέρα τῆς λαμπρᾶς.